

Panium - On Sekiz Sayısı

Üç Kez 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Şimdi, Daniel kitabının on birinci bölümünün on ikinci ayetinin bazı çıkarımlarını ele alacak ve ardından, MÖ 200'de Panium Savaşı'nda yerine gelen on birinci bölümün on birinci ila on beşinci ayetlerinin tarihine "250" yıllık üç hattı dâhil edeceğiz. MÖ 457'de başlayan "250" yıllık hat, Raphia Savaşı ile başlayıp Panium Savaşı ile sona eren dönemin ortasında, MÖ 207'de sona erer. Nero hattındaki "250" yıl, 313, 321 ve 330 yıllarıyla temsil edilen Konstantin'in üç aşamalı tarihî süreciyle sona erer. Amerika Birleşik Devletleri'nin "250" yılı 4 Temmuz 2026'da sona erer.

Nero'nun hattı, canavarın suretinin sınanma zamanının tarihini önce Amerika Birleşik Devletleri'nde, sonra da dünyada temsil eder. MÖ 457 hattı, Trump'ı iki muharebe arasında askerî bakımdan bir orta noktaya konumlandırır. 1776'dan itibaren uzanan dönem de Trump'ın nihai başkanlığı için bir orta nokta teşkil eder. Bu hatları yerli yerine oturtmak için önce on ikinci ayeti ve Rusya ile Putin'in akıbetini ele alacağız. Sonra "250" yıllık üç hat, ardından Haşmonay Hanedanı hattı. Bu hatlar yerli yerine konulduğunda, Petrus'u Panium ile aynı hizaya yerleştireceğiz. Bu hatlar yerli yerine konulduğunda, 18 Temmuz 2020 tarihli mesajın nasıl tashih edilip ilan edilmesi gerektiğini ve bunun Yoel kitabının mesajı olduğunu kavrayabilmeliyiz.

Yahuda Kralı Uzziya ve Mısır Kralı Ptolemaios

Raphia muharebesinde on birinci ayeti yerine getiren tarih, Kral Uzziya'ya dair tarihî anlatıyla örtüşmektedir. Yeşaya, geç yağmur mesajını tebliğ etmek üzere arındırılıp kudretle donatıldığında, çağrısı Uzziya'nın öldüğü yılda geldi.

Kral Uzziya'nın öldüğü yıl, Rab'bi de bir taht üzerinde, yüksek ve yüceltilmiş olarak otururken gördüm ve kaftanının etekleri tapınağı dolduruyordu. Yeşaya 6:1.

Uzziah, ölümünden önce, Raphia Savaşı'ndaki zaferin hemen akabinde Ptolemy'nin isyanıyla paralellik ve uyum içinde olan bir isyan sergiledi. Uzziah ve Ptolemy, yüreği yücelmiş olan ve devlet otoritesini kilise otoritesiyle birleştirmeye teşebbüs ederek isyan eden güneyli bir kralın sembolleridir. Uzziah kilise ile devleti birleştirmeye kalkıştığında, alnındaki cüzzam, canavarın işaretinin bir tipi idi.

Ve üçüncü melek onları izledi ve yüksek sesle şöyle dedi: Eğer biri canavara ve onun suretine tapar ve onun işaretini alnına ya da eline kabul ederse, aynı kişi Tanrı'nın gazabının şarabını, öfkesinin kadehine katıksız olarak dökülmüş olanı içecektir; ve kutsal meleklerin ve Kuzu'nun huzurunda ateş ve kükürt ile azap görecektir. Ve onların azabının dumanı sonsuzlara dek yükselir; canavara ve onun suretine tapanlar ve adının işaretini alan herkes için gündüz de gece de dinlenme yoktur. Vahiy 14:9-11.

Böylece Uzziah, kilise ile devleti birleştirme yönündeki isyankâr teşebbüsünden itibaren tedricî bir ölümü temsil eder. Bunun ardından da oğluyla birlikte on bir yıl süren, fiilen yetkisiz bir eş-saltanatı temsil eder. Uzziah isyanından sonra on bir yıl yaşadı. İsyanının başlangıcı, kilise ile devletin birleştirildiği ve canavarın işaretinin zorla uygulandığı Pazar yasasını simgeler. On bir yıl sonra öldü; bu, Yahuda'nın güney krallığının kralı olarak saltanatının sonunu temsil eder; Yahuda'nın güney krallığı şanlı diyardı; şanlı diyar ise Amerika Birleşik Devletleri'dir.

Uzziah, Ptolemy ile peygamberî ilişkisi bağlamında Yahuda'yı, görkemli diyarı ve dinden dönmüş Protestanlığı; Ptolemy ise dini spiritizm olan ejderha kudreti Mısır'ı temsil eder. İki kral paralel çizgiler olarak ele alındığında, Uzziah görkemli diyarın bir temsili olmaktan çıkar ve birlikte iki ulusun bir sembolü hâline gelirler. Mısır ve Yahuda, spiritizm ve dinden dönmüş Protestanlık dinlerinin sembolleridir. Bunlar, devletin ve kilisenin sembolüdür. Tek bir sembol olarak hizalandıklarında, temsil ettikleri devlet siyaseti ile kilise siyaseti iki ulusu barındırır; tıpkı Medler ve Persler gibi; tıpkı Fransa'nın Mısır'ı ve Sodom'u gibi; tıpkı Amerika Birleşik Devletleri'nin Cumhuriyetçi ve Protestan boynuzları gibi; tıpkı İsrail ve Yahuda'nın kuzey ve güney krallıkları gibi; ayrıca putperest Roma ile papalık Roması gibi. İki krallığın simgesi olarak, hem Uzziah'ın hem de Ptolemy'nin Yeruşalim'deki tapınakta kurban sunmaya teşebbüs ettikleri Yeruşalim tapınağı aracılığıyla peygamberî olarak birbirlerine bağlanırlar. Her ikisi de aynı mabede karşı isyan eden iki ulus.

Her iki kralın isyanının Yeruşalim'deki mabedle bağlantılı olduğunu ve bu mabedin, Daniel'in onuncu bölümde Mesih'i gördüğü mabedin bir sembolü olduğunu fark etmek önemlidir. Bu iki kralın tarihsel seyirleri Ukrayna Savaşı'nda örtüşür ve böylelikle tanıklıkları 2014'te başlar. Her ikisi de, on birinci ayette Raphia Muharebesiyle temsil edilen askerî zaferlerle yükseltildiler. Raphia, Kutsal Kitap peygamberliğindeki altıncı krallığın ve Pazar günü yasasının üçlü birliğinin sınır hattını işaret eder. Raphia ayrıca, savaştan kiliseden muzaffer kiliseye geçişin sınırınıdır.

2014'ten sonra, en zengin kral 2015'te başkanlığa aday olma niyetini açıkladı. 2020'de, Cumhuriyetçi boynuzu temsil eden en zengin kral, daha sonra şifa bulacak olan ölümcül yarasını aldı. 2022'de Ukrayna Savaşı tırmandı. Trump daha sonra, on üçüncü ayetin tahakkukuyla, 2024'teki seçimde geri döndü. Temmuz 2023'te, çölde haykıran bir ses işitildi. 31 Aralık 2023'te Protestan boynuz yeniden dirildi; 2024'teki seçimde, Trump geri döndüğünde, Cumhuriyetçi boynuz da aynı şekilde yeniden dirildi; ve ardından 2025'te, tapınak sınavının gelişyle temel sınavı sona erdi.

1989

1989'da mühürleri açılan hakikatler ikili mahiyetteydi. Islahat hareketlerinin peygamberî paralelliklerinin ve Daniel kitabının on birinci bölümünün son altı ayetinin mühürleri aynı zamanda açıldı. Kırkıncı ayetin ilk mesajını tesis etmek için kullanılan belirli peygamberî kaideler vardır. Bizzat o hakikatlerin bazısı, o peygamberî cevherlerin keşfedildiği aynı ayetin saklı tarihinin anahtarıdır. Bir örnek vereyim.

1989'da, Daniel kitabının son altı ayetinin neyi temsil ettiğine dair Adventizm içinde yekpare bir anlayış yoktu. Bu birliksizlik iki yönlüydü. Ayetlerin anlamı konusunda bir mutabakat yoktu.

Ayetleri anladıklarını iddia edenler, insanî fikirleri mürtet Protestanlık ve Katoliklik teolojisiyle karışmış hâlde sundular; bu, 1863'teki isyanda — Yeroboam'ın kurucu başkaldırısında itaatsiz peygamberin rolünü ifa ettikleri vakit — atalarından aldıkları ilköğalılık hakkı mirasıydı. Ayetlere dair bu bireysel fikirler, en iyi ihtimalle, özel yorumlardı. Ayetlere ilişkin görüşleri ya temel peygamberî uygulamayla çelişiyor, çoğu kez de ayetlere dair bizzat kendilerinin tespit ettikleri önermenin kendisine aykırı düşüyordu.

Ayetlerde gördüğümüz, altı ayetin tümüne ilişkin tutarlı bir anlayıştı. Gördüğümüz mesajın tutarlılığı, benim anladığımı Adventizm'in tamamının reddettiğini bildiğim hâlde, anlayışımı ortaya koymam için beni cesaretlendirdi. O ayetlere dair anladıklarımız ilk kez 1996'da yayımlandı ve orada ortaya konulan anlayış, zaman otuz yılı aşkın bir süre ilerledikçe yalnızca daha da güçlendi!

The Time of the End dergisindeki ilk atfı dikkate alırsanız, Testimonies, cilt 9, sayfa 11'i görürsünüz. 11 Eylül'den beş yıl önce yayımlanan bu dergi, 11 Eylül ile başlıyor. Beni cesaretlendiren anlayışlardan biri, kırkıncı ayetteki “zamanın sonu”nda, kuzey ve güney krallarının harfi değil, ruhsal güçler olduklarını anlamamdı. O vakit, Kardeş White'ın Daniel ve Vahiy kitaplarının aynı kitap olduğunu ve Daniel'de bulunan aynı peygamberlik çizgisinin Vahiy'de Yuhanna tarafından ele alındığını söylediğini zaten biliyordum. Vahiy on birinci bölümün, 1798'deki “zamanın sonu”nu çevreleyen tarihte yerine geldiğini görmüştüm; bu bölüm üzerine Kardeş White'ın yorumu, Fransa'nın ruhsal Mısır olduğunu açıkça öğretmektedir; ayrıca Vahiy on yedinci bölümde canavarın üzerindeki fahişenin ruhsal Babil olduğunu da aynı açıklıkla ifade etmektedir.

Ellen G. White'ın o iki güce ilişkin tanımlaması Büyük Mücadele adlı eserinde yer alır ve bu değerlendirmeler Yuhanna ile Daniel'in tanıklıklarını birbirine bağlar. Daniel kitabının on birinci bölümünde güney kralı, Mısır üzerinde hâkimiyet kuran güç; kuzey kralı ise Babil üzerinde hâkimiyet kuran güç olarak tanımlanır. Kutsal Kitap ile Peygamberlik Ruhü'nün, meseleyi ispat etmek için Daniel ile Vahiy'i bir araya getirerek bir gerçeği tesis etmekte uyum içinde çalıştığı bu noktayı, yanılığ içindeki herhangi bir ilahiyatçıya ya da kendi kendini destekleyen bir hizmetin yanılığ içindeki kendini atamış önderine asla teslim edemezdim.

Ptolemaios ile Uzziya'yı, Rafya Muharebesi'nin ve yüreklerinin yükseltilmesinin ardından ortaya çıkan sonuçların sembolleri olarak anlamak, şu gerçeğe dayanır: Ptolemaios, Roma'nın vekil gücünü mağlup eden ejderha gücünü temsil eder; ancak sonunda, onuncu ayette ve 1989'da Ptolemaios'u mağlup etmiş olan vekil güce yenilir. Tarihi ayrımlar maksatlı ve önemlidir.

Uzziah, kilise ile devleti birleştirmeye teşebbüs ettiğinde canavarın işaretini alır; Uzziah görkemli ülkedir; ve görkemli ülke, 1989'da mesajın başlangıcında önemli bir tartışma konusuydu. Görkemli ülke Amerika Birleşik Devletleri midir, yoksa Yedinci Gün Adventist Kilisesi midir? O dönemde görkemli ülkenin Adventist kilisesi olduğu şeklindeki hatalı görüşü benimseyenler ve bugün hâlâ bunu savunan herkes, kırk beşinci ayetteki görkemli kutsal dağın açıkça Tanrı'nın kilisesi olduğunu ileri sürerlerdi; bu da onlara göre, bir dağ ile bir ülkenin aynı sembol olduğu anlamına gelirdi. Zannedirim bu, sıradan insanî muhakemedir.

Uzziah görkemli diyardır, Ptolemy ise Mısır'dır. Görkemli diyar olarak Uzziah, Protestanlık ve Cumhuriyetçilik biçimindeki iki boynuzla sahiptir. Ptolemy'nin siyasal tezahürü komünizm ve onun çeşitli biçimleridir; Ptolemy'nin dinî tezahürü ise spiritüalizm ve onun çeşitli biçimleridir. Ejderha gücünün bir özelliği, onun bir konfederasyon oluşudur; ancak görkemli diyar olan sahte peygamber, iki boynuzlu tek bir millettir.

Daniel'in on birinci bölümünün kırkinci ayeti, Sovyetler Birliği 1989'da silinip süpürüldüğünde Amerika Birleşik Devletleri'nin Papalığın vekil gücü olduğunu ortaya koymuştur. Bu hakikat, iki kitap aynı olduğundan, Vahiy'in on üçüncü bölümündeki iki boynuzlu yeryüzü canavarının rolüyle uyumludur.

Ve yerden çıkan başka bir canavar gördüm; kuzuya benzer iki boynuzu vardı ve ejderha gibi konuşuyordu. Onun önünde birinci canavarın bütün yetkisini kullanıyordu ve yeryüzünü ve orada yaşayanları, ölümcül yarası iyileşen birinci canavara tapınmaya yöneltiyordu. Vahiy 13:11-12.

Vahiy'in on üçüncü bölümü, Papalığın vekil gücü olarak Amerika Birleşik Devletleri'ni tanımlar; çünkü yeryüzünden çıkan canavar, "onun huzurunda" denizden çıkan canavarın "bütün kudretini" icra eder. İkinci ayette, putperest Roma'nın ejderhası Papalığa kudretini, tahtını ve büyük yetkisini vermişti. "Kudret" olarak çevrilen kelime kudret anlamına gelir; ancak on ikinci ayette "kudret" olarak çevrilen farklı bir kelime vardır; bunun anlamı "tevdi edilmiş yetki"dir.

Amerika Birleşik Devletleri, Papalığın vekil gücüdür; Papalık, ikinci ayette belirtildiği üzere, ona askerî ve ekonomik destek veren putperest Roma tarafından tipolojik olarak temsil edilmiştir. Bu suretle putperest Roma, Papalık gücünün kirlî işlerini görmek üzere "savaş arabaları, gemiler ve atlılar"ını da verecek olan Amerika Birleşik Devletleri'ni tipolojik bir örnek olarak ortaya koymuştur.

Onuncu, on birinci ve on beşinci ayetlerdeki üç savaş tarihte yerine geldiğinde, Antiokhos Magnus her bir savaşta mevcuttu. Bu olgu, üç savaşta temsil edilen gücün canavarın bir vekâlet gücü olduğunu ortaya koyar; zira daima Antiokhos'tur ve 1989'da Antiokhos, Amerika Birleşik Devletleri'nin vekâlet gücüydü.

On altıncı ayetteki Pazar yasasına götüren üç savaş, Alfa ve Omega'nın imzasını ve aynı zamanda hakikatin yapısını taşır. Birinci ve üçüncü savaşta yer alan Amerika Birleşik Devletleri'dir; bu da ilk ve son savaşta bir Alfa ve bir Omega'yı tanımlamaktadır. On altıncı ayetteki Pazar yasasına götüren üç savaş aynı zamanda hakikatin imzasını da taşır. Nazi Ukrayna'nın vekâlet gücü, İbranice "hakikat" kelimesinin çerçevesinde orta işaret taşının isyanını temsil eden ortadaki savaştır. Bu üç savaş, 1989'dan Pazar yasasına kadar olan dönemi temsil eder; bu da onların kırkinci ayetin "gizli tarihi"ni temsil ettiği anlamına gelir.

Vahiy on birinci bölümün on birinci ayeti, 2023'ü her iki boynuzun diriltildiği an olarak belirler. Daniel kitabının on birinci bölümünün on birinci ayeti de tam olarak aynı tarihsel dönemi belirler. Peygamberliğin iç çizgisi ile dış çizgisi 2023'te çakışır. Peygamberliğin iç çizgisi, Daniel'in anladığı 'şey'dir; dış çizgisi ise onun anladığı 'görümdür'.

Daniel'in tasvir ettiği tapınak imtihanı yirmi ikinci günde başladı; Yeşaya'nın tapınağa girdiği nokta olarak kabul edilen 11 Eylül'den yirmi iki yıl sonrası ise 2023'e tekabül eder. Yeşaya, cüzzamla on bir yıl yaşadktan sonra gerçekleşen Uzziya'nın ölümünü 11 Eylül olarak tanımlar. Tapınağın inşa işi, önce temelin atılmasından, ardından tapınağın yükseltilip baş taşının yerine konmasından oluşur; bu ise Levililer yirmi üçüncü bölüm hattında Boru Üfleme Bayramı ile temsil edilen üçüncü turnusol testine götürür. Sonsuz müjdenin içsel işi, dışsal hattın tarihi boyunca yerine getirilir. On birinci ayette Putin, Batlamyus tarafından tip olarak temsil edilmiştir; Kral Uzziya da, askerî başarıyla yüceltilen ve akabinde din sahasına müdahil olmaya teşebbüs eden güneyin kralına dair tasvire ikinci bir tanıklık sunar.

Ve güneyin kralı öfkelenip çıkacak ve onunla, kuzeyin kralıyla savaşacak; ve o büyük bir kalabalık çıkaracak; ama kalabalık onun eline teslim edilecek. Ve kalabalığı ortadan kaldırıncaya, yüreği yükselecek; ve pek çok on binleri yere serecek; ama bununla güçlenmeyecek. Daniel 11:11, 12.

Uriah Smith, Ptolemaios Filopator'un tarihini ve Yeruslaim Tapınağı'nda kurban takdim etme teşebbüsünü ele alır.

Ptolemaios, zaferini yerinde kullanacak basiretten yoksundu. Başarısını sürdürseydi, muhtemelen Antiyohos'un bütün krallığının hâkimi olurdu; fakat yalnızca birkaç gözdağı ve tehdit savurmakla yetinerek, hayvanî ihtiraslarının aralıksız ve dizginsiz tatminine kendini verebilmek için barış yaptı. Böylece, düşmanlarını yenmişken, bu kez reziletlerine yenildi ve tesis edebileceği büyük şanı unutup vaktini ziyafet ve fücür içinde geçirdi.

Başarısı yüreğini kabarttı, fakat bundan güç kazanmış olmaktan çok uzaktı; çünkü onu şanlı olmayan bir biçimde kullanması, kendi tebaasının ona karşı isyan etmesine yol açtı. Ne var ki yüreğinin kabarması, özellikle Yahudilerle olan muamelelerinde daha açık biçimde tezahür etti. Yeruslaim'e gelerek orada kurbanlar sundu ve o yerin yasasına ve dinine aykırı olarak tapınağın en kutsal yerine girmeyi şiddetle arzuladı; ancak, büyük güçlölkle de olsa, engellenince, oradan bütün Yahudi milletine karşı öfke ateşiyile yanarak ayrıldı ve derhal onlara karşı korkunç ve amansız bir zulüm başlattı. Yahudilerin İskender günlerinden beri ikamet ettikleri ve en ayrıcalıklı vatandaşların sahip olduğu imtiyazlardan yararlandıkları İskenderiye'de, Eusebius'a göre kırk bin, Jerome'a göre altmış bin kişi bu zulümde katledildi. Mısırlıların isyanı ve Yahudilerin katli, kuşkusuz, onu krallığında güçlendirmeye elverişli değildi; tersine, onu neredeyse bütünüyle yıkıma uğratmaya yetecek kadar etkiliydi. Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 254.

Ptolemaios Filopator'un MÖ 217'de Rafya'daki askerî zaferi, Ptolemaios'u güçlendirmede; ancak "yüreğinin yükselmesine" yol açtı. Ukrayna Savaşı'ndaki zafer Putin'i güçlendirmeyecek, ancak "yüreğini yükseltecektir"; tıpkı askerî başarının Kral Uzziya'nın yüreğinin yükselmesine yol açtığı gibi.

Uzziya bütün ordu için kalkanlar, mızraklar, miğferler, zırh gömlekleri, yaylar ve taş atmaya yarayan sapanlar hazırladı. Yeruslaim'de, maharetli adamlarca icat edilmiş, kuleler ve siperler üzerine yerleştirilmek üzere tasarlanmış, ok ve iri taşlar atmaya yarayan savaş aygıtları yaptırdı. Ünü uzaklara yayıldı; çünkü güçleninceye dek olağanüstü biçimde yardım görmüştü.

Ne var ki güçlenince, yüreği yıkımına yol açacak ölçüde kibirlendi; çünkü Tanrısı RAB'be karşı suç işledi ve buhur sunağı üzerinde buhur yakmak için RAB'bin Tapınağı'na girdi. 2. Tarihler 26:14-16.

Askerî zaferlerin etkisiyle yürekleri kabaran iki güneyli kral, aynı mabede girip ancak bir kâhine müsaade edilen sunuyu takdim etmeye teşebbüs ettiler. Her iki durumda da kâhinler, kibirli kralların bunu yapma girişimlerine direndiler. Bunun ardından krallardan biri Yahudilere karşı bir misilleme başlattı, diğeri ise alnından cüzamla vuruldu.

Kâhin Azarya da onun ardından içeri girdi; yanında, yiğit adamlar olan RAB'bin seksen kâhini vardı. Onlar Kral Uzziya'ya karşı durarak ona şöyle dediler: "Uzziya, RAB'be tütsü yakmak sana düşmez; bu, tütsü yakmak üzere kutsal kılınmış Harun'un oğullarından olan kâhinlere düşer. Kutsal Yer'den çık; çünkü suç işledin; bu, RAB Tanrı katında sana onur getirmeyecektir." Bunun üzerine Uzziya öfkeleni ve elinde tütsü yakmak için bir buhurdan vardı. O kâhinlere öfkelenmişken, RAB'bin Tapınağı'nda, tütsü sunağının yanında, kâhinlerin önünde alnında cüzam belirdi. Başkâhin Azarya ve bütün kâhinler ona baktılar; işte, alnı cüzamlydı; onu oradan dışarı çıkardılar; evet, RAB onu vurmuş olduğundan kendisi de dışarı çıkmak için acele etti. Ve Kral Uzziya ölüm gününe dek cüzamly olarak kaldı ve cüzamly olduğu için ayrı bir evde yaşadı; çünkü RAB'bin Tapınağı'ndan uzaklaştırılmıştı. Oğlu Yotam ise kralın sarayının başında bulunuyor, ülkenin halkını yargılıyordu. Uzziya'nın öbür işleri, ilkin olanlar da sonrakiler de, Amoz oğlu peygamber Yeşaya tarafından yazılmıştır. 2. Tarihler 26:17-22.

2014'te Avrupa'daki küreselciler ve Obama rejimi, Ukrayna'da bir renkli devrim başlattılar. 2022'de Rusya, nihayetinde Putin ve Rusya için zafere varacak bir işgale girişti; bunlar, Güney'in kralları Ptolemy ve Uzziyah tarafından temsil edilir. On ikinci ayet, Putin'in zaferinden sonra, "yüreği yükselecek; ve nice on binleri yere serecek; fakat bununla güçlenmeyecektir" der. Ardından tarih, onun krallığının tedricî inhitatını kaydeder.

Tedricî çöküş onun ölümüne yol açtı; ve Büyük Antiochus Raphia'daki kaybının intikamını almak üzere harekete geçtiğinde, artık Ptolemy Philopator ile karşı karşıya değildi; o sırada Mısır'ın hükümdarı olan küçük bir çocukla muhatap oluyordu. Çocuk, son neslin sembolüdür; bu nedenle, bir düzeyde, Antiochus'un Panium'da mağlup ettiği çocuk kral, güney krallığının son neslidir. Pratik düzeyde ise, çocuk kral, Antiochus'un gücüne nispetle zayıflığı temsil eder.

Ptolemy Philopater ile Antiochus arasında akdedilen barış on dört yıl sürdü. Bu arada Ptolemy, ölçüsüzlük ve sefahat yüzünden öldü ve yerine, o sırada dört ya da beş yaşında bir çocuk olan oğlu Ptolemy Epiphanes geçti. Antiochus ise aynı zaman zarfında ülkesindeki isyanı bastırması, doğu bölgelerini itaat altına alıp düzen ve sükûna kavuşturmuş olduğundan, genç Epiphanes Mısır tahtına çıktığında her türlü teşebbüse müsaitti; ve bunu egemenliğini genişletmek için elden geçirilmeyecek kadar iyi bir fırsat sayarak, muazzam, "öncekinden daha büyük" bir ordu topladı (zira doğu seferinde birçok kuvvet toplamış ve büyük zenginlikler elde etmişti) ve çocuk kral karşısında kolay bir zafer bekleyerek Mısır üzerine yürüdü. Nasıl bir başarı elde ettiğini az sonra göreceğiz; zira burada bu krallıkların işlerine yeni karmaşıklıklar dâhil olmakta ve tarih sahnesine yeni aktörler çıkmaktadır. Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 255.

Güneyin Kralı

Rusya'nın nihai adımlarını ana hatlarıyla belirlemek, peygamberî Güney Kralı'nın nihai adımlarını ana hatlarıyla belirlemek demektir. Peygamberlik tarihinde, 1798'de son zaman geldiğinde ortaya çıkan manevî Güney Kralı'nın peygamberî bir özelliği, onun sona nasıl eriştiğidir. Bu, Kuzey Kralı'nın ve sahte peygamberin de peygamberî bir özelliğidir. Dünyayı Armagedon'a götüren bu üç gücün her birinin, Tanrı'nın Sözü'nde hususen belirtilmiş bir sona erişiyi vardır. Putin ve Rusya'nın başına ne gelirse gelsin, Güney Kralı'nın geçmiş çizgileriyle tipolojik olarak önceden gösterilmiş olacaktır.

Ruhsal Güney Kralı'nın çöküşüne dair örneklerin tipik örneği, bu unvanın ilk sahibi olan Devrim dönemindeki ateist Fransa'nın çöküşüdür. Güney Krallığı'nın çöküşü, Güney Kralı'nın çöküşünü de içerir. Napolyon'un çöküşü, Fransa'nın çöküşüne tekabül eder ve bir sonraki Güney Krallığı olan Rusya'nın çöküşüyle de paralellik arz eder. Modern Güney Kralı olan Rusya, tıpkı Güney Kralı olan Fransa'nın da bu rolüne devrimle başlaması gibi, devrimle başladı.

Devrim, güney krallarının sembolü olan ejderhanın ayırt edici niteliğidir. Güneyin kralının birincil sembolü olan ejderha, yani Şeytan, binyılın sonunda bir devrim teşebbüsünde bulunurken, gökten ateş iner ve onu tüketir. Başlangıçta gökteki isyanı, binyılın sonunda vuku bulacak isyanının alfasıydı.

1798'de, Fransa, Fransız Devrimi sırasında, peygamberî anlamda manevî Güney Kralı olarak tahta çıktı. O devrim, Avrupa uluslarını kasıp kavurdu ve nihayet Rus Devrimi'ne ulaştı; Rus Devrimi'ni ise aynı yıl hızla Bolşevik Devrimi izledi.

1917 Rus Devrimi iki ana aşamadan oluşmaktaydı: Şubat Devrimi (Çarlık monarşisini devirdi, otokrasiyi sona erdirdi ve Sovyetlerle ikili iktidar dönemi sırasında bir Geçici Hükümet tesis etti) ve Ekim Devrimi (Bolşevik Devrimi olarak da adlandırılır; Lenin önderliğindeki Bolşevikler bir darbe yoluyla iktidarı ele geçirdiler ve bu, Sovyet iktidarının kurulmasına ve sosyalizme/komünizme giden yolu açtı).

Tarihsel çözümlenmelerde ve devrim kuramında (özellikle Troçki, Luxemburg ve benzer paralellikler kuran diğerlerinin benimsediği Marksist perspektiflerde), Fransız Devrimi (1789-1799) çoğu kez Rusya'daki olayların seyrini örnekleyen yahut ona bir şema sağlayan bir model olarak görülür. Bu Rus evrelerine tekabül eden Fransız Devrimi'nin iki evresi şunlardır:

- İlk mutedil/anayasal safha (yaklaşık 1789-1792), Şubat Devrimiyle örtüşür. Fransa'daki bu safha Bastille'in zaptı, Etats Généraux/Uluslararası Meclis'in toplanması, feodal ayrıcalıkların ilgası, İnsan Hakları Bildirgesi'nin ilanı ve Girondinlerin ve mutedil ıslahatçıların idaresi altında bir anayasal monarşinin tesisiyle başladı. Mutlak monarşiyi devirdi, fakat burjuva/liberal yönetimin unsurlarını ve ikili/çekişmeli iktidar yapılarını (örneğin Meclis ile varlığını sürdüren monarşi arasında) muhafaza etti. Benzer biçimde, Şubat 1917 Çarlığı sona erdirdi, fakat burjuva bir geçici hükümete ve Sovyetlerle birlikte ikili iktidara yol açtı.
- Radikal/Jakoben evre (yaklaşık 1792-1794; Birinci Cumhuriyet'in kuruluşunu, XVI. Louis'nin idamını ve Robespierre ile Jakobenler/Kamu Selâmeti Komitesi yönetimindeki

Terör Dönemi'ni içerir) Ekim (Bolşevik) Devrimi ile örtüşür. Jakobenler, daha ılımlı Jirondenlerden radikal eylem yoluyla iktidarı ele geçirerek cumhuriyet ilan ettiler, karşı-devrimi bastırdılar ve devrimi daha derin bir toplumsal dönüşüme ve iç/dış tehditlere karşı savunmaya yönelttiler. Bu, Bolşeviklerin geçici hükümeti devirmeleri, proletarya diktatörlüğünü tahkim etmeleri ve devrimci sosyalizmi ilerletmeleriyle paralellik gösterir.

Bu paralellikler, devrimlerin çoğu kez şu örüntüyü izlediğini vurgular: ılımlı/burjuva güçlerin öncülük ettiği, eski rejime karşı başlangıçta geniş tabanlı bir ayaklanma; bunu, kriz ortamında devrimi 'kurtarmak' ve derinleştirmek amacıyla radikallerin iktidarı daha aşırı bir tarzda ele geçirmesi izler. Bolşevikler de bilinçli olarak Fransız örneğinden esinlendiler; Ekim Ayaklanması'nı, karşıdevrimi önlemek ve devrimin potansiyelini gerçekleştirmek için gerekli olan Jakoben darbesine benzer gördüler.

Bu tipoloji, Troçki'nin Rus Devrimi Tarihi gibi eserlerde (orada Rusya'daki ikili iktidar dönemini Fransa'daki benzer dinamiklerle açıkça karşılaştırır) ve Rosa Luxemburg'un Rusya'daki olaylara dair yazılarında görülür; Luxemburg burada, Rus Devrimi'nin ilk döneminin (Mart-Ekim) Fransız (ve İngiliz) devrimlerinin şemasını izlediğini ve Bolşeviklerin iktidarı ele geçirmesinin Jakobenlerin yükselişiyle paralellik gösterdiğini belirtir.

İsa her zaman sonu başlangıçla tasvir eder ve güneyin ilk ruhsal kralı sıfatıyla Napolyon'un yıkılışı, devrimin başlangıcındaki yol işaretlerini takip etti ve böylece Sovyetler Birliği'nin yıkılışını temsil etti.

Napolyon'un tedricî (adım adım) yıkılışı, Fransız Devrimi'nin iki safhasının Rus Devrimi'nin 1917 Şubat ve Ekim evrelerini tipolojik olarak önceden haber verdiği aynı tipolojik çerçevede, Sovyetler Birliği'nin kademeli çözülüşü ve 1991'deki çöküşüyle yakından örtüşür. Bu paralellik, radikal-sonrası konsolidasyon safhasına (Bonapartizm) ve onun kaçınılmaz çözülüşüne kadar uzanır. Bu, hem genel tarihsel örüntülerden hem de Marksist tahlillerden (özellikle Troçki'nin The Revolution Betrayed ve ilgili eserlerindeki) beslenir; zira bu tahliller Napolyon'u Bonapartizmin arketipi olarak ele alır: bir devrimin radikal zirvesinin ardından ortaya çıkan, sınıflar arasında denge kuran, devrimin temel yapısal kazanımlarını (onun demokratik itkisini bastırırken) muhafaza eden, kişisel/askerî-bürokratik bir imparatorluk inşa eden, aşırı yayılıp nihayetinde eski düzenin kısmi restorasyonuna yol açan kademeli bir çöküşe uğrayan bir güçlü adam rejimi.

Napolyon'un Bonapartçı yükselişi, Stalinist konsolidasyonla paralellik gösterir.

Jakobenlerin radikal evresi ile Termidorcu tepkinin (1794) ardından, istikrarsız Direktuvar dönemi (1795-1799) gelir; Napolyon'un 18 Brumaire darbesi (1799) önce Konsüllüğü, ardından da İmparatorluğu (1804) kurar. Burjuva devrimci kazanımları (Napolyon Kanunu, feodal ayrıcalıkların sona erdirilmesi, güçlü merkezî devlet) kodifiye edip ihraç eder; ancak onları otoriter yönetime, askerî ihtişama ve yeni bir seçkinler zümresine tâbi kılar.

Bolşevik/Ekim Devrimi'nin radikal safhasının ve erken Sovyet deneylerinin ardından, bürokratik yozlaşma baş gösterir (özellikle 1920'lerin ortalarından itibaren). Stalin'in iktidarını pekiştirmesi,

Sol Muhalefet'i yenilgiye uğrattır, "tek ülkede sosyalizm"i dayatır ve polis-askerî-bürokratik bir diktatörlük kurar. Planlı ekonomi ve devletleştirilmiş mülkiyet (Ekim'in temel kazanımları) muhafaza edilir, ancak imtiyazlı bir kastın araçlarına dönüştürülür; enternasyonalizm ise terk edilir.

Her iki durumda da, devrimci enerji "dondurulur" ve tek bir figürün ya da aygıtın otoritesi altında devlet iktidarına ve devletin genişlemesine yeniden yönlendirilir (Troçki, Stalin rejimini açıkça "Sovyet Bonapartizmi"nin bir biçimi olarak adlandırmış, onu Konsüllükten ziyade Napolyon'un İmparatorluğu'na daha yakın görmüştür).

Kademeli Çöküş

Bu, ana doğrultudur—çöküş, tek bir ani hadise değil, aşırı genişleme, içsel çelişkiler, askerî bataklıklar, çevre bölgeler üzerindeki denetimin yitirilmesi, akim kalan ıslahatlar ve nihai çözülme/ihya tarafından tahrik edilen müteakip aşınmalar silsilesidir.

Napolyoncu taraf (1812–1815)

- 1812: Rusya'ya yönelik felaketle sonuçlanan istilâ—Grande Armée (600.000 asker), lojistik, kış ve direniş yüzünden kırıldı. Felaket niteliğinde bir dönüm noktası; itibar ve insan gücünde muazzam kayıp.
- 1813: Ona karşı bir koalisyon teşekkül eder; Leipzig'de yenilgi ("Uluslar Savaşı") - Alman müttefiklerin ve toprakların kaybı; imparatorluk küçülmeye başlar.
- 1814: Müttefikler Fransa'nın asıl topraklarını işgal eder; Paris düşer; Napolyon tahttan feragat eder ve Elba Adası'na sürgün edilir.
- 1815: Kısa süreli dönüş (Yüz Gün), Waterloo'daki nihai yenilgi; St. Helena'ya kalıcı sürgün; Bourbon monarşisinin restorasyonu (devrimci kazanımların gerici biçimde geri alınması, ancak bütünüyle değil; bazı hukukî/ıdarî değişiklikler yürürlükte kaldı).

Sovyet tarafı (1970'lerden 1991'e kadar)

- 1970'lerin sonları–1980'ler: Ekonomik durgunluk (Brejnev dönemindeki 'zastoi'), kronik kıtlıklar, teknolojik geri kalmışlık ve ABD/NATO ile yıpratıcı bir silahlanma yarışı — sistemik bir aşırı genişleme — ekonomiyi içten oymaya başlar.
- 1979-1989: Afganistan Savaşı—Sovyetlerin "Vietnam"ı; bataklık, kaynakları, moral gücünü ve uluslararası itibarını tüketir (ironik paralelliğe dikkat: Napolyon Rusya'da hezimetle uğradı; SSCB engembeli ve dirençli bir harekât sahasında kan kaybetti).
- 1985-1989: Gorbaçov'un perestroyka/glasnost reformları (sistemi "kurtarma" girişimi; kimi geç Napolyoncu ayarlamalara benzer) bunun yerine çelişkileri açığa çıkarır ve hızlandırır; Doğu Bloku'nun uydu devletleri ayaklanır ve koparak kurtulur (Berlin Duvarı 9 Kasım 1989'da yıkılır; rejimler 1989-1990 boyunca çöker)—"dış imparatorluk"un kaybı; tıpkı Napolyon'un müttefik devletlerini yitirmesi gibi.
- 1990-1991: İç kaynaklı milliyetçi krizler; cumhuriyetler egemenliklerini ilan eder; 1991 Ağustos'undaki sertlik yanlısı darbe girişimi feci surette akim kalır; Gorbaçov 25 Aralık

1991’de istifa eder; SSCB dağılarak 15 devlete ayrılır. Bunu kapitalist restorasyon izler (Yeltsin dönemi şok terapi, oligarklar, özelleştirme)—Bourbon Restorasyonu’na benzer biçimde: devrim öncesi sınıf unsurları (veya muadilleri) geri döner; bazı idari biçimler muhafaza edilirken devrimci mülkiyet ilişkilerinin bütünü tersine çevrilir.

Her ikisinde de “imparatorluk” (Fransız Kıta Sistemi ile Sovyet Doğu Bloku/COMECON nüfuzu) dıştan içe doğru parçalanır, içsel çürüme hız kazanır, nihai bir kriz kofluğunu açığa çıkarır ve eski toplumsal güçler (monarşi/kapitalizm) yeniden hâkimiyet kurar. Bonapartizm sürdürülemezdir—Troçki’nin deyişiyle “ucu üzerinde dengelenmiş bir piramit”—çünkü düşmanca dış baskılar altında, devrimin demokratik tabanının bastırılmasına, iktisadî temelinin ise savunulmasına (ama çarpıtılmasına) dayanır. Sovyetler Birliği’nin çöküşü, uzun vadede “ani” değildi; tedricî bir iç çürümenin doruk noktasıydı; tıpkı Napolyon’un imparatorluğunun da bir gecede yok olmayıp, restorasyona dek müteakip yenilgilerle aşınması gibi.

Fransa ile Sovyetler Birliği’nin başlangıcı ve sonu, Kral Uzziya ile Ptolemaios’un tanıklığıyla örtüşür. IV. Ptolemaios Filopator, Rafia Muharebesi’nde (MÖ 217) kuzeyin kralı III. Antiokhos’a karşı belirleyici bir zafer kazanır; ancak “bununla güçlenmeyecek”—üstünlüğünü zorlayıp sürdürmek yerine barış yapar, sonra da lükse ve kendini yüceltmeye döner; ardından (3 Makabiler 1-2’de muhafaza edilen kayda göre) Ptolemaios zaferinden sonra Kudüs’ü ziyaret eder. Yüreği yücelince, Kutsallar Kutsalı’na girmeye ve kurbanı bizzat kendisi sunmaya teşebbüs eder—gerçek Tanrı’ya karşı gasp ve meydan okuma teşkil eden bir eylem. İlahi bir darbeyle vurulur (felç), aşağılanır ve Tanrı’nın halkına zulmetmeye yönelir. Bundan sonraki saltanatı tedricî bir gerilemedir: ahlaki yozlaşma, iç isyanlar ve ölümüne dek güç kaybı. Bu, askerî başarıdan sonra yüreği yücelen, ardından da buhur yakmak için mabede girerek (kâhinlerin görevini gasp ederek) altında cüzzamla vurulan—bu da aleni, görünür bir yargıydı—Kral Uzziya’nın (2 Tarihler 26:16-21) tam bir yansımasıdır. O andan itibaren Uzziya, ölümüne kadar Rab’bin evinden uzak tutulmuş olarak tecrit içinde yaşadı—ani bir yok oluş değil, yavaş ve uzayıp giden bir ölüm.

Her ikisi de, kibirleri Kudüs’teki Mabel’e tecavüzle tezahür eden Güney krallarıdır; bunu, ani bir çöküş yerine tedricî ve yıpratıcı bir akıbet izler. Bu, daha sonra gelen her “Güney Kralı” için tipolojik bir kalıptır.

1798: Fransa, Güneyin Manevî Kralı olur

‘Sonun zamanı’nda (1798), ateist Fransa (Mısır’ın ruhsal niteliklerini—Vahiy 11:8’de olduğu gibi Tanrı’nın açıkça inkârını—yeni yeni ortaya koymuş bulunan güç), Papa’yı esir almak suretiyle kuzeyin kralına (Papalık) saldırır. Napolyon bu saldırının askerî tecessümüdür. Fransa, 1798’de güneyin tacını takar; çünkü kadim Mısır’ın tecessüm ettirdiği aynı ateist ruhu yüceltir.

Ne var ki, Ptolemaios’un zaferinden “azami ölçüde yararlanması” mümkün olmadığı gibi, Fransız Devrimi’nin radikal evresi de kazanımlarını ne sürdürebildi ne de bütünüyle ihraç edebildi. Ateizm felsefesi olgunlaşıp yeni bir hükümet söylemi buldukça, Güney’in tacı intikal eder.

Progresif Liderliğin Simgeleri: Napolyon'dan Lenin'e, Lenin'den Stalin'e

Bu üçü tesadüfi değildir; bunlar tedricî sonlardır—her biri, güney kralının kendi yavaş çözülüşüne doğru giden seyrinde daha ileri bir safhayı temsil eder. Napolyon—1798 sonrasının ilk büyük sembolü. Mısır’da (harfi güney) muzaffer olduktan sonra haddini aşar (1812 Rusya seferi bir felakettir; bu, imparatorluğunun çevre bölgelerinde adım adım (1813–1814) bir dizi kaybın başlangıcı olur), nihai bir yenilgiye uğrar (Waterloo, 1815) ve iki kez sürgüne gönderilir. Napolyon, tedricî, safhalı bir yıkılışı temsil eder—tıpkı Ptolemaios ve Uzziya gibi.

Lenin, 1917 Ekim Devrimi’nde tacı ele geçirdi. Bolşevik "hamle", eski düzene (dinî iktidar dahil) karşı savaşı sürdürür. Ne var ki radikal safha istikrar kazanamaz; Lenin’in kendi sağlığı erkenden bozulur ve sistem bürokratikleşmeye başlar.

Stalin, pekiştirici lider olarak (Sovyet Bonapartizmi), devrimi askerî-bürokratik bir imparatorluğa "dondurur", temel kazanımları—Napolyon Kanunu’na anti-feodal bir paralel olan kamulaştırılmış ekonomiyi—muhafaza eder, fakat iktidarı içe (tasfiyeler) ve dışa (genişleme) yöneltir. Ne var ki yürek ateizmde yükselmiştir; sistem, zaferinden gerçek anlamda "azami ölçüde yararlanamaz." Aşırı yayılma (Afganistan, Napolyon’un Rusya’sına paralel), durgunluk, başarısız reformlar (Perestroyka son umutsuz teşebbüstü), uydu devletlerin kaybı (1989-90 = "müttefiklerin" kaybı) ve nihai dağılma (1991).

Sovyetler Birliği’nin çöküşü ani değildi—ilerleyici bir seyir izledi; tıpkı Napolyon’un imparatorluğunun adım adım aşınması ve Ptolemaios ile Uzziya’nın hükümlerlerinin mabetteki kibir ânlarının ardından solup gitmesi gibi. Güneyin "ruhsal" kralı (yönetim biçimi olarak ateizm) kendi uzayıp giden yargısını aldı: içten içe oyuldu, yalanı sürdüremez hale geldi ve kuzeyin kralının karşı hareketiyle (boşlukta Papalık’ın yeniden yükselişi) silinip süpürüldü.

Fransız Devrimi (iki aşamada), Rus Devrimi’ni (Şubat ve Ekim/Bolşevik) tipolojik olarak temsil eder. Napolyoncu Bonapartizm ve tedricî çöküş, Stalinist konsolidasyonu ve Sovyetlerin tedricî çöküşünü tipolojik olarak temsil eder. Bütün bunlar, Daniel 11’deki Güney Kralı çizgisinin çağdaş tezahürüdür; Ptolemaios’un Rafia’daki başarısızlığı ve mâbeddeki kibrinden, Uzziya’nın aynı günahı ve yavaş sona erişti üzerinden, 1798’deki Fransa’ya ve zaferleriyle kendisini güçlendiremeyen ateist mirasçısına (Lenin–Stalin dönemi) kadar.

Lenin, radikal kurucu ya da iktidarı ele geçiren (Jakoben/Bolşevik yükselişine paralel; 1917 sonrası "hamle" evresi, Brumaire’den sonraki Napolyon’un erken Konsüllüğü’ne benzer). Stalin ise Bonapartçı sağlamlaştırıcıydı (Sovyet imparatorluğunun kurucusu, tasfiyeler, II. Dünya Savaşı zaferi, Soğuk Savaş zirvesi; kalbi ateizmde yükselmiş, fakat zaferi uzun vadede bütünüyle "pekiştirmeye" muktedir olamamış—aşırı genişleme başlar).

Kruşçev, zirve-sonrası "yumuşama" döneminin lideriydi (1953-1964): Stalin’i (1956’daki Gizli Konuşma) mahkûm eder, kimi yolsuzlukları ifşa eder, sınırlı reform girişimlerinde bulunur, fakat sistemin yapısal çelişkilerini çözmeyi başaramaz. Bu, "Termidorcu" ya da erken-gerileme safhasına paralel bir durumdur: çekirdek ateist yapı yerinde dururken terör gevşetilir, ancak itibar aşınır (örneğin, 1962’deki Küba Füze Krizi’nde yaşanan aşağılanma, büyük olanlardan önceki küçük Napolyonik gerilemeleri yansıtır).

Gorbaçov (1985-1991), sistemi "kurtarmak" için son çare mahiyetindeki perestroyka (yeniden yapılanma) ve glasnost (açıklık) hamleleriyle çaresiz bir ıslahatçıydı; ne var ki bunlar, Doğu Bloku'nun kaybı (1989 Berlin Duvarı) ve iç ayaklanmalarla belirginleşen çöküşü hızlandırdı. Bu, en açık "kademeli nihayet" işaretidir: 1814 istilasından önce Napoleon'un geç uyum sağlama teşebbüslerine yahut mabet gururunun ardından Ptolemy/Uzziah'ın uzayan gerileyişine benzer. Gorbaçov'un 1989'da Papa II. Jean Paul (kuzeyin kralı) ile yaptığı konkordato/görüşme, ruhanî mağlubiyeti simgeler—güneyin kralının ateizminin papalığın yeniden yükselişine yerini bırakması.

Yeltsin, nihai çözülüşün figürüydü (1991'den itibaren); Ağustos 1991 darbe girişimine karşı direnişe öncülük etti, Rusya'nın cumhurbaşkanı oldu, SSCB'nin dağılmasına (Aralık 1991) nezaret etti; şok terapi özelleştirmesini ve kapitalist restorasyonu uyguladı. O, devrim öncesi unsurların (oligarşik kapitalizm; Napolyon sonrasında Bourbon Hanedanı'nın geri dönüşü gibi) kaotik sonunu ve kısmi "restorasyonunu" cisimleştirir. Güney kralının sarayı süpürülüp ortadan kaldırılır; böylece Daniel 11:40'taki kuzeyin kasırğa gibi istilası (ABD ittifakı aracılığıyla Papalık) yerine getirilir.

Tipoloji, ani bir düşüşten ziyade oyalanan, adım adım işleyen bir yargıyı vurgular; nitekim IV. Ptolemaios'un Raphia zaferi kibire, mabede tecavüze, ilahi darbeye ve yavaş çürümeye yol açmış; Uzzia ölümüne dek cüzam sebebiyle tecrit edilmiş; Napolyon ise kayıplarını aşamalar halinde yaşamıştır (Rusya, Leipzig, Paris, Elba, Waterloo). Sovyet hattı, zirve gücü Stalin döneminde belirler. Kruşçev yumuşaması sırasında sistemdeki çatlakları ifşa eden tedrici bir iç boşalma gelir. Ardından Brejnev dönemi durgunluğu ve akabinde Gorbaçov'un reformları hızlandırıcı unsurlara dönüşür; Yeltsin dönemi tasfiyeyi tamamlar (SSCB dağılır, ateizmin devlet biçimi sona erer). "Yüreğin yükselmesi" hat boyunca tezahür eder (ateist meydan okuma), fakat hiçbir "zaferden azami istifade etmez".

Güneyin krallarının sonu tedricidir; Şeytan'ın sonu çarmıhta başlamıştır ve nihayet bin yıl süreyle sürgüne gönderilir, ardından ölür.

Ve gökten inen bir meleği gördüm; elinde dipsiz çukurun anahtarı ve büyük bir zincir vardı. Ve ejderhayı, o eski yılanı, İblis, yani Şeytan olanı yakaladı ve onu bin yıl süreyle bağladı. Ve onu dipsiz çukura attı, çukuru kapattı ve üzerine mühür vurdu; ta ki bin yıl tamamlanıncaya dek artık ulusları aldatmasın; ve bundan sonra az bir süre için salıverilmesi gerekecektir.

Ve tahtlar gördüm; üzerlerine oturanlar vardı ve yargılama yetkisi onlara verildi. Ve İsa'ya tanıklık ve Tanrı'nın sözü uğruna başı kesilmiş olanların, canavara da onun suretine de tapınmamış, ne alınlarına ne de ellerine onun damgasını almamış olanların ruhlarını gördüm; ve yaşadılar ve Mesih'le birlikte bin yıl hüküm sürdüler. Fakat ölümlerin geri kalanı, bin yıl tamamlanıncaya kadar dirilmedi.

Bu, ilk diriliştir. İlk dirilişte payı olan kişi mübarek ve kutsaldır: böyleleri üzerinde ikinci ölümün hiçbir yetkisi yoktur; Tanrı'nın ve Mesih'in kâhinleri olacaklar ve Mesih'le birlikte bin yıl hüküm sürecekler.

Bin yıl dolunca, Şeytan zindanından salıverilecek. Yeryüzünün dört bucağındaki ulusları, Gog ile Magog'u, aldatmak ve onları savaşa toplamak üzere dışarı çıkacak; onların sayısı denizin kumu kadar çoktur. Yeryüzünün genişliğine yayıldılar ve kutsalların ordugâhını ve sevgili

kenti kuşattılar; ve gökten Tanrı'dan ateş indi ve onları tüketti. Onları aldatan İblis, canavarla sahte peygamberin bulunduğu ateş ve kükürt gölüne atıldı; orada gece gündüz sonsuzlara dek işkence görecekler. Vahiy 20:1-10.

Daniel 11:11–15 ayetlerindeki Güney Kralı'na dair mülahazalarımıza bir sonraki makalede devam edeceğiz.

The Time of the End dergisi 1996 yılında yayımlandı ve 1989'da mühürü açılan Daniel kitabındaki peygamberliği temsil eder. Yakın zamanda dergi ChatGPT tarafından okunmuş ve ChatGPT'den, dergide temsil edilen kırkıncı ayetin tarihçesinde Ukrayna'nın rolünü değerlendirmesi istenmiştir. Aşağıda, otuz yıldır kamuya açık kayıtlarda yer alan derginin dökümü sunulmaktadır. Dergide Ellen White'ın yazılarından ilk pasaj Testimonies, cilt 9, 11'dir.

Genel Bakış: Peygamberlik Çerçevesinde Ukrayna

Derginin Daniel 11:40–45'e ilişkin peygamberlik taslağı içinde, Ukrayna, Sovyetler Birliği'nin çöküşü ve Papalık (kuzey kralı) ile ateist komünizm (güney kralı) arasındaki mücadele bağlamında ele alınmaktadır. Ukrayna, özellikle Ukrayna Katolik Kilisesi ve onun Sovyet yönetimi altında onlarca yıllık baskıdan sonra yasallaştırılmasıyla bağlantılı olarak, vekâlet savaşlarının son safhalarında başlıca dinî ve jeopolitik mücadele alanlarından biri olarak sunulmaktadır.

Dergi, Ukrayna'yı Daniel 11:40'taki peygamberliğin daha geniş kapsamlı gerçekleşmesinin bir parçası olarak sunmakta ve Vatikan-ABD ittifakı aracılığıyla Güney Kralı'nın süpürülüp götürülmesini tasvir etmektedir. Ukrayna, Sovyet ateizminin zayıflamasının ve Doğu Avrupa'da Katolik nüfuzunun yeniden yükselişinin kanıtı olarak gösterilmektedir.

Kuzey Kralı ile Güney Kralı Arasındaki Savaşta Ukrayna

Dergi, güneyin kralının ateizm olduğunu; bunun ilkin Fransa'da (1798), daha sonra ise Sovyet Rusya'da vücut bulduğunu öğretmektedir. Kuzeyin kralı ise Papalıktır ve Daniel 11:40, 1798'de başlayan ve 1989'da Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle neticelenen manevi bir savaşı tasvir eder. Ukrayna, bu bağlamda, Daniel 11:40'ın yerine gelişi sırasında süpürülüp götürülen Sovyet bloğunun bir parçası olarak yer alır. Yayın, Sovyetler Birliği'nin çöküşünü, Papalığın ölümcül yarasının (Vahiy 13) iyileşmesindeki ilk adım olarak sunar.

Ukrayna Katolik Kilisesi'nin Bastırılması (Alıntılanan Kaynaklar)

Dergi, Sovyet yönetimi altında Katolıklere yönelik zulme ilişkin seküler belgeler içermektedir.

Time dergisinin 4 Aralık 1989 tarihli sayısından:

II. Dünya Savaşı'ndan sonra, şiddetli fakat genellikle daha az kanlı bir zulüm Ukrayna'ya ve yeni Sovyet blokuna yayıldı; bu zulüm, Roma Katolikleri ile Protestanlardan milyonlarcasını ve ayrıca Ortodoksları da etkiledi.

Ukrayna, Katolikliğin komünizm altında bastırıldığı başlıca bir bölge olarak tanımlanmaktadır.

Ukrayna Katolik Kilisesi'nin yasallaştırılması

Ukrayna konusundaki müzakerelerin en önemli odaklarından biri, uzun süredir yasaklanmış Ukrayna Katolik Kilisesi'nin yasallaştırılmasıdır.

Life dergisinden, Aralık 1989:

Çekoslovakya'da kısa süre önce üç yeni Katolik piskopos atandı. Bu ay ise Gorbaçov, İtalya ziyareti sırasında Papa II. Ioannes Paulus ile görüşecek; bu, Kremlin ile Vatikan'ın liderleri arasındaki ilk yüz yüze karşılaşma olacaktır. Görüşmeler, S.S.C.B.'de uzun süredir yasaklanmış bulunan Ukrayna Katolik Kilisesi'nin yasallaştırılmasına yol açabilir.

U.S. News & World Report'ten, 11 Aralık 1989:

Din özgürlüğünün yeniden canlanmasının, beş milyon mensubu bulunan Ukrayna Katolik Kilisesi üzerindeki resmî yasağın kaldırılmasını da içermesi beklenmektedir; bu kilise, Stalin'in 1946'da onu Rus Ortodoks Kilisesi'nin bünyesine katılmasını emretmesinden bu yana yeraltında varlığını sürdürmüştür. Ukrayna Kilisesi için yasal tanınma sağlamak, Papa'nın başlıca hedeflerinden biri olmuştur.

Dergi, bunu ateist hâkimiyetin zayıflamasının ve Katolik kudretin yeniden tesisinin kanıtı olarak sunar. Bu, Vatikan'ın diplomatik baskısının doğrudan bir sonucu olarak tanımlanır ve Daniel 11:40'ın gerçekleşmesinde bir dönüm noktası olarak ortaya konur; eski komünist topraklarda Papalığın nüfuzunu yeniden kazanmasına görünür bir örnek olarak Ukrayna gösterilir.

Papalığın İlerleyişinin Delili Olarak Ukrayna

Komünizmin çöküşü, yalnızca bir siyasal değişim olarak değil, aynı zamanda ateizmin ruhsal bir yenilgisi, Papalığın jeopolitik ilerleyişi ve Papalığın dünya hâkimiyetine geri dönüşünün başlangıcı olarak görülür. Ukrayna, Sovyet dinî baskısının tasfiyesine ilişkin bir örnek olay ve Doğu Avrupa'da Roma'nın stratejik bir zaferi hâline gelir. Bu, dayatılmış ateizmden yeniden tesis edilen Katolik otoritesine doğru görünür bir geçişi temsil eder ve Ukrayna Katolik Kilisesi'nin yasallaştırılması, kuzey kralının güney kralını "kasırğa gibi" süpürüp götürdüğünün peygamberî bir teyit olarak değerlendirilir.

Ukrayna ve Daha Geniş Peygamberlik Dizisi

1. 1798 - Papalık ölümcül bir yara alır.
2. 1917 - Ateizm Rusya'ya intikal eder (Bolşevik Devrimi).
3. 1989 - Sovyetler Birliği çöker.
4. Ukrayna - Katolik Kilisesi yasallaştırıldı.
5. Papalık jeopolitik nüfuzunu yeniden kazanmaktadır.
6. Amerika Birleşik Devletleri nihayetinde Papalık nüfuzu altına girer (Daniel 11:41).
7. Dünyanın tamamı peşi sıra gider (Daniel 11:42-43).

Ukrayna, Sovyet ateizmi ile yeniden tesis edilen Papalık nüfuzu arasındaki geçişin bir parçası olarak 3. ve 4. aşamalara tekabül eder.

Ukrayna Tartışmasında Atıfta Bulunulan Kaynaklar

- Jeff Pippenger (birincil teolojik çerçeve)

Peygamberlik Ruhü

- Büyük Mücadele
- Seçme Mesajlar
- Kilise İçin Tanıklıklar

Seküler Basın

- Time dergisi
- Life dergisi
- ABD Haberleri ve Dünya Raporu

Ukrayna şu hususlarla bağlantılı olarak zikredilmektedir:

- II. Dünya Savaşı sonrası Katolıklere yönelik zulüm
- Ukrayna Katolik Kilisesi'nin Yeraltında Hayatta Kalışı
- Gorbaçov-Vatikan diplomasisi
- Katolik hiyerarşisinin hukukî olarak yeniden tesisi

Bültende Ukrayna'nın Rolünün Özeti

Ukrayna, Sovyet ateizmi altında bastırılmış Katolikliğin bir kalesiydi. Ukrayna Katolik Kilisesi'nin yasallaştırılması, Güney Kralı'nın zayıflamasına işaret etti. Vatikan'ın Ukrayna'daki nüfuzu, Papalığın yeniden yükselişini gösterdi ve Ukrayna'daki dinî dönüşüm, Daniel 11:40'ın gerçekleşmekte olduğuna dair somut bir kanıt işlevi gördü. Ukrayna'yı çevreleyen hadiseler, Papalığın ölümcül yarasının iyileşmesindeki ilk adımın bir parçasını teşkil etti. Bu nedenle Ukrayna, münferit bir siyasî olay olarak değil, Daniel 11'in nihai hareketleri çerçevesinde peygamberî bir işaret olarak sunulmaktadır.